

Sílvia Pérez Cruz: Un cant a la bellesa

Hi ha coses que tothom hauria de fer, almenys, un cop a la vida. I veure un directe de Sílvia Pérez Cruz és, sens dubte, una d'aquestes

És difícil explicar amb paraules el que transmet “Oral_Abisal”, un espectacle mil·limètricament plantejat, amb una escenografia que flueix al costat de la veu de Pérez Cruz com també ho fan els instruments, de la calidesa de la fusta, a la profunditat dels metalls. El concert es divideix en dues parts, una primera, que va arrencar amb “Hierbabuena”, amb la cantant tota sola a l'escenari, per després introduir a les cançons el violí de Carlos Montfort, el violoncel de Marta Roma i el contrabaix de Bori Alberto. De seguida, amb “Pastores”, Sílvia Pérez Cruz va començar a interactuar amb el públic, repetint diverses vegades la tornada. Una emotiva cançó que parteix del poema de Vito Apūshana, un poeta indígena wayuu, que la compositora i cantant de Palafrugell va adaptar i musicar. Pell de gallina amb la interpretació de “Ben poca cosa tens”, un poema de Martí i Pol, i moment de transició, amb canvi de vestuari inclòs, per viure un altre dels moments de la nit, quan Sílvia Pérez Cruz va cantar “E triste viver sem seu amor” amb la seva filla Lola, que en aquesta gira forma part dels cors. Soles en un escenari despullat, assegudes l'una al costat de l'altra, van aconseguir tornar a tallar la respiració de l'auditori. Caminava l'espectacle cap a la segona part, tant o més emocionant, anunciada per una espessa boira que va cobrir l'escenari i la introducció de flautes i trompes, per escoltar la dolorosa “Mar Muerto”, “Todo quema” o “Capitana”. Hi va haver temps també per escoltar “L'amour reprend ses droits”, escrita per Jenna Thiam amb música de Carlos Montfort, la cançó que, segons Pérez Cruz, si Eddie Piaf hagués estat viva hauria volgut interpretar, i ja en la recta final, no podia faltar “Gallo rojo, gallo negro”, la cançó de Sánchez Ferlosio vinculada a la Guerra Civil que avui manté tot la seva potència com a metàfora política. Superades les dues hores de concert aquesta havia de ser la darrera cançó però l'ovació del públic va fer decidir la protagonista a regalar-nos un darrer tema. L'escollit va ser “Mañana”, a partir d'un poema d'Ana María Moix, recordant que sí, que la vida és bella i que sempre hi ha una escletxa d'esperança en el futur.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/cultura/2026/07/30/silvia-perez-cruz-cant-bellesa-132956369.html>